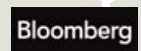

INTERNATIONAL
DEBAT & ANALYSERedaktør: Flemming Rose
flemming.rose@jp.dk

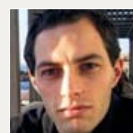
I samarbejde med

Dansk Institut For Internationale Studier

Skidt og kanel
i Camerons tale

Hvad er de substantielle problemstillinger, som i den britiske nationale interesse kan berettigge Camerons tale og det foreslåede skift i EU-politikken?

FABRIZIO TASSINARIseniorforsker
og EU-ekspert
Dansk Institut for Internationale Studier (DIIS)**JON WORTH**forfatter til en anerkendt
blog om EU-forhold

I sidste uge holdt den britiske premierminister, David Cameron, sin længe ventede tale om Storbritanniens forhold til EU.

I den forbindelse har Fabrizio Tassinari, seniorforsker og EU-ekspert ved Dansk Institut for Internationale Studier (DIIS), talt med Jon Worth, forfatter til en anerkendt blog om EU-forhold. Worth bor i København og blev for nyligt af Euractiv kåret til en af de 40 mest indflydelsesrige briter i EU-debatten. Her følger et uddrag af deres samtale. Den findes i sin helhed på diis.dk.

Fabrizio Tassinari (FT): »Polariseringen af EU-debatten i Storbritannien, eurokrisen og de foreslåede løsninger ligger bag al den "Hype" om Camerons tale. Kan du forklare, hvad i denne debat, der er ren hype, altså det, der mere handler om politiske særinteresser i Storbritannien, og hvad der er substantielle problemstillinger, som i den britiske nationale interesse kan berettigge Camerons tale og det foreslåede skift i EU-politikken?»

Kan du give et overblik over, hvordan Camerons tale er blevet modtaget i Bruxelles og andre europæiske hovedstæder?»

Jon Worth (JW): »Den nuværende EU-debat i Storbritannien og de problemer, EU repræsenterer for det britiske, konservative parti, går tilbage til december 2005, da Cameron blev formand for partiet. Han lovede dengang at trække de konservative medlemmer i Europaparlamentet ud af det Europæiske Folkepartis Gruppe/Kristelige Demokrater (EPP).

Løftet blev indfriet efter valget til Europa-Parlamentet i 2009 og har fjernet det konservative parti fra EU's mainstream. Siden Cameron i 2010 blev premierminister, er flere menige, konservative parlamentsmedlemmer (såkaldte "backbenchers") blevet mere og mere skingre i deres kritik af EU.

I takt med at den britiske økonomier blevet ramt af recession, er det blevet politisk fordelagtigt at

pege fingre ad euro-zonens dårligdomme, og mens regeringen kæmper med sine EU-problemer, vokser det britiske, anti-EU parti, UKIP, sig stærkere i meningsmålingerne, og medierne fortsætter med at holde liv i den anti-Bruxelles stemning, der hersker i befolkningen.

Selvfølgelig kan Cameron ikke holde en tale, som gør alle tilfredse. Problemet er, at Storbritanniens EU-partnere ikke ser ud til at ville acceptere Camerons fremtidige krav om genforhandling af Storbritanniens rolle i EU. I Tyskland har både finansminister Wolfgang Schäuble og Gunther Krichbaum, formand for Forbundsudvalget, advaret Storbritannien imod at afpresse

EU. De Konservative lægger stor vægt på Tysklands holdning og er af den opfattelse, at Tyskland under alle omstændigheder vil beholde Storbritannien i EU. Men Cameron har misfortolket Merkel før – f.eks. i december 2011, hvor EU aftalte at gå videre med en finansunion uden Storbritannien – så Cameron kan ikke vide sig sikker på Tysklands position.«

FT: »Selvom talen ikke indeholdt en klar ønskeseddel, så sagde Cameron, at han vil have en ny aftale mellem EU og Storbritannien. Hvilke dele af det britiske EU-samarbejde er til genforhandling, og hvilken betydning vil det få?»

I den forbindelse er der to ting: Hvordan vil repatrieringen af

kompetencer fra EU tjene britiske interesser set med regeringens øjne, og vil det være nok til at tilfredsstille EU-skeptikerne – i det mindste indtil næste valg?»

JW: »Der er tre områder, hvor Storbritannien kan genvinde kompetencer. For det første inden for social- og arbejdsmarkedslovgivning. De konservative skyder ofte på EU's arbejdstidsdirektiv, selvom Storbritannien allerede har et delvist forbehold. Minimumstandarder i forhold til barsel er også dækket af det område.

Dernæst frygter de konservative, at EU-lovgivning udgør en trussel mod London City, så siden 2011 har man gentagne gange foreslået at beskytte City ved hjælp af en særlig stemmeprocedure, nye vetoer, eller et fornyet Luxembourg-kompromis, (dvs. retten til at ned-

vurdering, som retfærdiggør en repatriering af kompetencer på disse områder.

Derfor er den centrale pointe her, at de indrømmelser, Storbritannien vil søge at opnå i ny aftale med EU, i bund og grund udspringer af et politisk motiv.«

FT: »Storbritanniens stilling i EU har, som du gør opmærksom på, ændret sig gradvist siden 2005, men efter Camerons tale er der en stor risiko for, at Storbritannien vil fjerne sig mere konsekvent fra EU. Hvad betyder det for EU's fremtid som en "stadig tættere union"?»

Hvordan vil Danmark, der til tider udtrykker sin egen skepsis i forhold til EU, blive påvirket af den britiske position? En direkte konsekvens ser ud til at være, at den danske regering med klar røst genbekræfter sin støtte til det europæiske projekt. Vil det holde?»

JW: Cameron vil nødigt trække Storbritannien ud af EU. Omvendt forstår han, at han grundet pres fra sit eget parti ikke kan forsvare status quo. Hans tale gør de menige parlamentsmedlemmer ("backbenchers") tilfredse – for en tid i hvert fald – og vil indtil videre tage luften ud af den ophedede EU-debat.

I forhold til EU's levedygtighed bør talen ikke give grund til den store bekymring. Storbritannien er ikke et euro-land og er ikke med i Schengen. Siden 2010 har Storbritannien også været en modvillig deltager i EU's fælles udenrigspolitik. Det bliver i Bruxelles og andre europæiske hovedstæder opfattet som endnu et eksempel på, at Storbritannien distancerer sig fra EU. I EU er hovedopgaven fortsat at finde fælles løsninger på krisen – hvad enten Storbritannien er med eller ej. Danmark og Sverige har i det seneste årti normaliseret deres forhold til EU i takt med, at den traditionelle nordiske venstrefløj kritik er aftaget.

Den britiske euroskepsis kommer fra højrefløjen og er forankret i frygten for at miste suverænitet og stammer fra dengang, da Storbritannien var en stormagt. Britiske politikere, som ønsker britisk EU-exit, mener, at Storbritannien sagtens kan overleve uden for EU – som en slags Singapore – med en lille velfærdsstat, en stor finansiel sektor og sikret af den britiske hær.

Omvendt er Danmark et lille og socialt orienteret land, som foreløbig ikke vil blive kastet ud i en lignende debat – også selvom kritikken af EU vil vokse i Danmark.«

Den nuværende EU-debat i Storbritannien og de problemer, EU repræsenterer for det britiske, konservative parti, går tilbage til december 2005, da David Cameron blev formand for partiet. Arkivfoto: Jean-Christophe Bott/Keystone/AP

Hvordan vil Danmark, der til tider udtrykker sin egen skepsis i forhold til EU, blive påvirket af den britiske position? En direkte konsekvens ser ud til at være, at den danske regering med klar røst genbekræfter sin støtte til det europæiske projekt.

Fabrizio Tassinari

seniorforsker og EU-ekspert ved Dansk Institut for Internationale Studier (DIIS)

lægge veto i sager af særlig betydning for det enkelte land).

Det handler ikke om hjemkaldelse af kompetencer fra EU som sådan, men mere om at sikre en fremtidig beskyttelse, hvis det skulle blive nødvendigt. Sidst er der ideen om, at Storbritannien ikke længere skal være en del af EU's becostelige landsbrugs- og fiskeripolitik, men de praktiske omstændigheder i forbindelse med repatriering af beføjelser inden for landsbrugs- og fiskerilovgivning og den tavse opbakning fra britiske landmænd til den fælles landbrugs politik betyder, at man ikke vil forfølge det med samme iver som i de andre tilfælde.

Der findes ingen økonomisk